

Predikan på samlingssöndag i Västerortskyrkan 2019-09-01
elfte söndagen efter trefaldighet. Tema: Tro&Liv

Ni ska alldeles strax få ställa er upp och lyssna till dagens evangelieberättelse men låt mig placera texten i sitt sammanhang först. Jesus har någon dag tidigare ridit in i Jerusalem på en åsna, folket har tagit emot honom, en del jublande, kanske några skeptiska och säkert några lite hånfullt, men de flesta mycket glada *Hosianna Davids son, välsignad är han som kommer i Herrens namn*. Vi känner igen berättelsen både från Palmsöndag och Första Advent.

Dagen efter gick han till templet för att be och upprördes över att templet blivit en kommersens stormarknad. Han körde ut kommersen med buller och bång och barnen som var där jublade, översteprästerna och de skriftlärda blev synnerligen upprörda, igen.

Någon dag senare sökte dessa upp Jesus och undrade med vilken rätt han gjorde det han gjorde. Han säger att han ska svara men att de måste svara på en fråga först. Han undrade hur de såg på Johannes döparen, var han en Gudsman eller bara ett folkligt påhitt? De insåg att de skulle hamna snett hur de än svarade så de sa att de inte visste. Då sa Jesus att i så fall svarar inte jag heller. I denna förtätade ordväxling och maktkamp mellan Jesus och översteprästerna, bara någon dag efter att han ridit in i staden som de fattigas konung och drivit ut månglarna ur templet läser vi från Matt 21: 28-31

”Vad säger ni om det här: En man hade två söner. Han vände sig till den ene och sade: ’Min son, gå ut och arbeta i vingården i dag.’ Han svarade: ’Nej, det vill jag inte’, men sedan ångrade han sig och gick. Mannen vände sig till den andre och sade samma sak. Han svarade: ’Jag skall gå, herre’, men han gick inte. Vilken av de båda gjorde som fadern ville?” De svarade: ”Den förste.” Då sade Jesus till dem: ”Sannerligen, tullindrivare och horor skall komma före er till Guds rike.

Liknelsen och frågorna är alltså ställda till översteprästerna och de skriftlärda, till det religiösa och samhälleliga etablissemang. Så också

slutsatsen om att tullindrivare och horor ligger bättre till. Så vitt jag vet så har vi inte så många tullindrivare och horor i församlingen. Det närmaste jag kommit nåt sånt var i Uppsala Missionskyrka då man under en period envisades med att skriva titlar i matrikeln. En god vän som jobbade på posten lämnade in sina uppgifter till församlingssekreterarna som inte tänkte sig för utan skrev ut alla titlar. Så när matrikeln kom stod det Bengt-Göran Hugoson ”Postiljon d’amour” bland alla akademiker och professorer. Nog om detta.

Min första fundering när jag läste texten var; tänk om mannen som hade två söner ändå hade haft en tredje son så hade vi kanske inte fått nåt bekymmer. En tredje son som svarade *Ja, det vill jag* och sedan gick och gjorde det han hade lovat. Men man kan tydligen inte få allt.

Och det kanske har sin poäng att den tredje sonen inte fanns, den som var perfekt, utan fel och brister. Det perfekta göra sig inte besvär. Inte i berättelsen, inte i mötet mellan människor, inte i kyrka och samhälle. Inte i tro och inte i liv.

Det operfekta är den enda utgångspunkt vi kan känna igen och leva med. Som Peter LeMarc skriver: *Du är speciell Du passar mej precis. Allt brokigt som är du. Så operfekt på något vis. Du bär ditt livs historia som en rostig gammal gloria... Men du är bra.*

Människans strävan efter det perfekta hämmar mer än det befriar och tvärtom; människans operfekthet befriar mer än det hämmar.

Möjligen finns det en distinktion mellan son ett och son två när det gäller vilken operfekthet som är att föredra.

Den skulle i så fall innebära att det vi gör i slutändan är viktigare än det vi säger. Den förste sonens ord var inte så särdeles fina men hans handlingar var det och tvärtom var den andre sonens ord bra och fina men hans handlingar var desto sämre. Så visst är etablissemangets svar

korrekt, den förste sonen är mest tillförlitlig. Ingen är väl perfekt men den förste sonens operfekthet är att föredra före den andre sonens.

Alltså handling är viktigare än ord.

Men så går det ju inte alltid att säga. Så svart och vitt är det sällan. Ord är viktiga och handlingar är viktiga och de gånger vi kan bedöma det ena som viktigare än det andra är väl tydligt relaterat till situationen.

Visst men om, vilket jag sällan tycker, men om vi måste hårdra det så är det viktigare att vi gör det goda än att vi säger det.

Självklart uppskattar vi mest när ord och handling är ett.

Och så länge det inte blir en utgångspunkt för perfektion och självhävdelse och jämförelse och förakt och vad som nu kan komma ur en människas självtillräcklighet... om det inte blir så är det ju givetvis det bästa. Men alltför ofta tenderar det perfekta att framhäva individen och inte gagna saken.

Vi kan fundera på hur mycket liknelsen handlar om oss? Tillhör vi etablissemangen, i kyrka i samhälle? När vi en strävan efter det perfekta?

Det blir givetvis en fråga för oss var och en att begrunda och den typen av självkranskan kan vara plågsam men ack så nyttig. Det vi var och en kan ta till oss är att det inte är en fråga om att vara perfekta utan det är en fråga om att våga rannsaka oss själva så att om vi till en början kommer snett och säger Nej men sedan förstår läget och ändrar oss och ändå gör det goda... så är vi något viktigt på spåret. Och det levnadsmönstret har inte med status och utbildning att göra, har inte med titlar och finansiell standard att göra, har inte med position och makt att göra. Det levnadsmönstret, det eftersträvnansvärda livsidealet, har med ett gott hjärta och ett sunt förnuft att göra. Ett gott hjärta och

ett sunt förnuft som biter huvudet av skammen, som tar ner oss på jorden, som hjälper oss till insikt.

Som, då det behövs får oss att ändra oss och strunta i vad vi sagt och istället göra det som är rätt. Den goda möjligheten har inte sina rötter i perfektion, nej den har sina rötter i att vara människa med förtjänster och med tillkortakommanden och kom ihåg... det är bara när vi ser på oss själva som operfekta som vår strävan efter ett gott hjärta och sunt förnuft får näring. *Du är speciell Du passar mej precis. Allt brokigt som är du. Så operfekt på något vis. Du bär ditt livs historia som en rostig gammal gloria... Men du är bra.*

Temat för den här söndagen är Tro&Liv och det är inte alldeles enkelt att hitta temat i evangelietexten och det beror förmodligen på att alla sentenser, hur fina och välformulerade de än är, riskerar att bli platta och själlösa och kanske rent av lite för perfekta om vi inte fyller dom med lite smuts i hörnen, lite misslyckanden, lite Ja som blir Nej och lite Nej som blir Ja. Men ändå om vi ska paketera kristen tro i så få ord som möjligt så visst, då är Tro&Liv bra, särskilt om vi kryddar det med lite osjälvisk kärlek. När Johannesevangeliets författarredaktion i sitt första försök att summera vad syftet med berättandet har varit skriver de... *Dessa tecken har upptecknats för att ni skall tro att Jesus är Messias, Guds son, och för att ni genom att tro skall ha liv i hans namn.* Och om ni frågar mig så går det alldeles utmärkt att korta ner det ännu mer och säga att berättelserna om Jesus Kristus handlar om att väcka Tro&Liv hos oss människor så att vi kan få så mycket fason på livet som det bara går.

Tro... något helt annat än vetande.

Tro... något som framförallt rymmer tillit och närhet.

Tro... som inte behöver bevisas utan som har rätten att leva inom oss, mellan oss.

Tro... som med självklarhet bejakar tvivlet som en styrka.

Tro... som handlar om att vara en del av något mycket större och annorlunda, en gemenskap med det vi kallar Gud och med varandra.

Liv... något helt annat än perfektion.

Liv... summan av våra tillkortakommanden och förtjänster.

Liv... viljan, den goda viljan, att göra rätt.

Liv... att varje dag välja att om möjligt komma lite närmre den jag är tänkt att vara, den jag tror mig veta att jag kan vara, den som jag mår så bra av att vara.

I en annan del av Peter LeMarcs sång *Du är bra* skriver han:

Du äger någonting du inte vet du har. Det är kanske just det som gör dej underbar.

Som när du blottar dina sår, så jag kan älska och förstå

... Att du är bra!

Att vara människa är att vara operfekt och aldrig tro sig vara något annat. Att vara människa är att just därför våga tro på att det hela tiden kan bli bättre. Våga tro att kärleken, försoningen kan bli till för att vi, när vi möter varandra, tillåter och tillåts vara operfekta med en genuin vilja att det goda ska segra.

Att vara människa är att våga tro på eller kanske framförallt lita på eller åtminstone luta sig emot att Gud, skapare, upprättare, livgivare, alltid är på vår sida och ser på oss och säger Du är bra! Oavsett hur det går för oss. Visst, viljan från Gud är alltid kärlek och försoning men oavsett hur det går för oss är vi betrodda, är vi myndiga, är vi Guds. Och det är när den insikten drabbar oss, vi kan kalla det tro, som vi får lite mer styrfart i vår strävan efter liv.

Amen

Vi sjunger och bekänner med Psalm 794 *Jag tror på en Gud, en enda*